

Major Aleksander Kulczyński

Major Wojska Polskiego, warszawiak z urodzenia, żołnierz walk niepodległościowych w różnych polskich formacjach carskiej Rosji i okresu bolszewickiej rewolucji, wychowawca kadr żołnierskich, w czasach II RP związany z Wilnem i Kresową Ziemią Wileńsko-Nowogródzką.

Urodził się 20 grudnia 1889 roku w Warszawie. Tu uczęszcza do Szkoły Realnej. Za strajk szkolny, jako 16-letni uczeń 6 klasy, zostaje ze szkoły relegowany. Podejmuje pracę biurową.

Do wojska carskiego, ze skierowaniem na Kaukaz, zostaje wzięty w sierpniu 1913 r. W tym czasie rząd carski dąży do pozyskania Polaków. Jedną z takich form postępowania była organizacja Polskiego Legionu w Puławach. A. Kulczyński podejmuje starania o przeniesienie do tej formacji. Po ośmiu miesiącach od powołania do wojska jest już w kwietniu 1914 r. w Polskim Legionie.

Rozpoczyna się nowy etap jego życia, tak charakterystyczny dla wielu młodych Polaków. Są to lata walk o niepodległość w każdej dostępnej polskiej formacji wojskowej, na każdym z możliwych frontów zmagania militarnych wrogów, bądź tymczasowych doraźnych sojuszników.

I tak w początkach 1915 roku przenosi się do Legionu Puławskiego, stąd w końcu tegoż roku zostaje skierowany do oficerskiej szkoły piechoty w Moskwie. Po jej ukończeniu, w stopniu chorążego, powraca do służby czynnej w Brygadzie Strzelców Polskich.

Rewolucja bolszewicka 1917 r. zastaje go w polskim pułku w Białgoradzie, skąd z końcem tegoż roku uzyskuje przeniesienie do 2-giej Dywizji Strzelców Polskich I Korpusu gen. Dowbór Muśnickiego. Walczy tam później z bolszewikami i w styczniu 1918 r. jest ranny pod Uszą.

Podczas służby w Korpusie należał równocześnie do konspiracyjnej organizacji Liga Wojenna Walki Czynnej, mającej na celu całkowite wyzwolenie się z obcej „opieki” i wpływów, najpierw sowieckich, potem niemieckich, a tym samym utworzenia w pełni samodzielnego i niepodległego polskiego wojska, nawet za cenę zbrojnej konfrontacji.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records and the role of the committee in overseeing these processes. It highlights the need for transparency and accountability in all actions taken.

Secondly, the document addresses the challenges faced by the organization and the strategies implemented to overcome them. It emphasizes the collaborative efforts of all stakeholders in achieving the organization's goals.

The third section provides a detailed analysis of the current state of affairs, including a comparison of performance metrics against industry standards. It identifies key areas for improvement and outlines the proposed solutions.

Finally, the document concludes with a summary of the findings and a call to action for continued commitment and effort. It expresses confidence in the organization's future and its ability to meet the challenges ahead.

In conclusion, the document serves as a comprehensive overview of the organization's operations and a roadmap for future success. It is a testament to the dedication and hard work of the entire team.

The following table provides a detailed breakdown of the financial data presented in the report. Each row represents a different category, and the columns show the corresponding values for each period.

The data indicates a steady increase in revenue over the period, which is a positive sign for the organization's financial health. However, there are also areas where costs have increased, and these need to be managed carefully to ensure long-term sustainability.

Wymagało to szerzenia tej ideologii wśród podległych Mu żołnierzy.

Po demobilizacji I korpusu, jako wyszkolony oficer, zostaje przez dowództwo Ligi Wojennej Walki Czynnej wysłany nad Don do IV Dywizji gen. L. Zeligowskiego, w której służy do grudnia 1918 r. Wtedy to przez Przedstawicielstwo Polskie w Kijowie jest skierowany do tworzącego się Wojska Polskiego w niepodległym już Kraju. Tym samym w życiu A. Kulczyńskiego zakończył się 5-cio letni etap Jego służby w polskich formacjach w granicach zaborcy rosyjskiego, połączony z osiągnięciem zamierzonego celu.

Kolejny wojskowo-wojenny okres w odrodzonym Wojsku Polskim A. Kulczyński rozpoczyna w 1919 r. od kształcenia kadry oficerskiej i podoficerskiej. Służy kolejno jako instruktor i dowódca kompanii szkolnych w Szkole Podchorążych w Warszawie, w Szkole Podoficerskiej w Dęblinie, a także w Lotnym Baonie Instruktor-skim, co związane było z koniecznością szkolenia kadry z jednostek operacyjnych, biorących udział w działaniach bojowych.

W gorące lato 1920, jako wytrawny frontowy żołnierz, składa do dowództwa prośbę o przydział do linii. Zostaje skierowany do 5-tego Pułku Piechoty Legionów. Z pułkiem tym bierze udział w ciężkich walkach odwrotowych i w lipcu 1920 r. zostaje ranny nad Styrem.

W październiku tegoż roku A. Kulczyński wkracza w kolejny wieloletni okres życia w Wilnie i na Ziemi Wileńskiej. Zostaje bowiem przeniesiony do 85-tego Wileńskiego Pułku Piechoty w 1-szej Litewsko-Białoruskiej Dywizji.

Z pułkiem tym uczestniczy w ramach działań dywizji w zdobyciu Wilna 9 października 1920, a następnie jako dowódca dwu kompanii przeprowadza 27 października likwidację litewskiej placówki wojskowej w Ponarach.

W tym Wileńskim Pułku służy przez 10 lat w stopniach od porucznika do majora.

W początkach lat trzydziestych, jako oficer o wysokich kwalifikacjach zawodowych, przeniesiony zostaje do Korpusu Ochrony Pogranicza z przydziałem do 6 Baonu stacjonującego w Iwieńcu sercu Puszczy Nalibockiej.

Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...

Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...

Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...

Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...

Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...

Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...

Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...

Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...
Wobec tego, że w tym czasie nie było jeszcze...

Trudy wieloletniej służby wojskowej i walk na różnych frontach odbija się na Jego zdrowiu. Choruje i lekarze zalecają bardziej spokojny tryb życia, to też w 1932 r. prosi o przeniesienie ze służby liniowej do pracy garnizonowej. Obejmuje stanowisko oficerskie w Komendzie Miasta Wilna, skąd przechodzi już na wcześniejszą emeryturę.

W międzyczasie, podczas służby w Wileńskim Pułku, uzupełnia swoje przerwane wykształcenie. W maju 1924 r. w szkole średniej w Wilnie o kierunku matematyczno-przyrodniczym zdaje egzamin dojrzałości.

We wrześniu 1939 jest zmobilizowany, powraca do służby w Komendzie Miasta. Po wkroczeniu bolszewików 17 września, mjr A. Kulczyński razem z całym Garnizonem opuszcza Wilno i przechodzi granicę litewską. Zostaje internowany, wkrótce jednak powraca do Wilna.

Po aneksji Litwy przez ZSRR w czerwcu 1940 r. nastąpił wzrost represji w stosunku do Polaków ze strony wszechwładnego NKWD. Nie uniknął tego i A. Kulczyński, aresztowany wkrótce, bo już latem za uczestnictwo w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 roku.

Przechodzi ciężkie śledztwo na ul. Ofiarnej i z wybitymi zębami osadzony zostaje w więzieniu na Łukiszkach. Stamtąd z wyrokiem 8 lat w październiku 1940 r. wędruje do obozu pracy w Workucie nad Morzem Białym. Takim to akordem zamyka się wileński okres życia Majora.

Podczas transportu udaje się Mu przesłać wiadomość do rodziny na niecodziennej przesyłce, jaką jest więzienna drewniana łyżka, na której wyrył swoje nazwisko i adres wileński z dopiskiem „Łukiszki 8 lat”. Łyżka ta trafia do rodziny i do dziś stanowi wysoko cenioną pamiątkę rodu Kulczyńskich.

W 1941 r., po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej i nawiązaniu stosunków dyplomatycznych pomiędzy Rządem Polskim w Londynie a Moskwą, Kulczyński, ten niestrudzony żołnierz, jest znowu w wojsku polskim, Armii Andersa, na terenach Kirkizji.

I znowu, jak przed laty, podejmuje trud szkolenia kadr żołnierskich jako dowódca batalionu szkolnego w Guzar.

... (faint text) ...
... (faint text) ...
... (faint text) ...
... (faint text) ...

... (faint text) ...
... (faint text) ...
... (faint text) ...

... (faint text) ...
... (faint text) ...
... (faint text) ...

... (faint text) ...
... (faint text) ...
... (faint text) ...

... (faint text) ...
... (faint text) ...
... (faint text) ...

... (faint text) ...
... (faint text) ...
... (faint text) ...

... (faint text) ...
... (faint text) ...
... (faint text) ...

... (faint text) ...

Na pamiątkę tej służby dostaje od strzelców z cenzusem dyplom, który z własnoręcznymi zdjęciami majora, stanowi kolejną rodzinną pamiątkę.

Potem wraz z całą Armią trafia na Bliski Wschód. Przez Persję i Palestynę dociera do Aleksandrii, gdzie zostaje dowódcą Straży Portowej.

Kolejne trudy życia, klimat, powoduje, że odnawiają się dawne schorzenia, przybywa i nowa choroba, próchnica kości. Z konieczności zostaje zdemobilizowany i odwieziony do Anglii na leczenie.

W 1946 roku wraca do Kraju, do swojej, leżących w gruzach, rodzinnej Warszawy, sprowadzony przez żonę przy pomocy Czerwonego Krzyża. Tu przechodzi dalsze leczenie, kolejne operacje. Pozostaje inwalidą z trwałą ortopedyczną wadą nogi.

Jako emeryt o niskiej rencie-emeryturze, dodatkowo pracuje do 85 roku życia o niepełnym wymiarze godzin, jako archiwista przedsiębiorstwa transportowego na Pradze, dokąd dojeżdża codziennie z Ochoty.

W pamięci współpracowników pozostał jako nieskazitelnie uczciwy i sumienny pracownik.

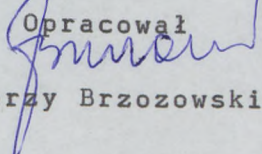
Zmarł 18 lipca 1977 r. w wieku 88 lat. Pochowany jest w rodzinnym grobowcu na Powązkach, w którym spoczywał wcześniej zmarły młodszy brat Nikander Kulczyński.

Odznaczenia majora A. Kulczyńskiego to:

- 1) Krzyż Virtuti Militari V klasy za wojnę z Niemcami w Legionie Puławskim i wojnę 1920 r. z bolszewikami;
- 2) Krzyż Walecznych - dwukrotnie;
- 3) Krzyż Niepodległości za działalność niepodległościową przed 1918 r.;
- 4) Krzyż Litwy Środkowej;
- 5) Medale okolicznościowe i Złoty Krzyż Zasługi.

Źródła:

Dariusz Witold Kulczyński
(wnuk)
Artykuł - Major Aleksander
Kulczyński (1899-1977)
Kurier nr 12

Opracował

Jerzy Brzozowski

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)

... (faint, illegible text)